

kor, valahonnan, valamelyik párisi vagy londoni kéziratárban, bár meglehet, hogy még Kolozsvárott. Már nem emlékszem pontosan. Ám az is lehetséges, hogy valahonnan csak megküldték nekem őket, és idehaza másolgattam le mindet. Nem tudom. De az is régecskén lehetett. Meglepő azonban, hogy eddig én is csak annyit ismertem Calvusból, amennyit Bährens in Fragmenta poetarum Romanorum (Lipcse, 1886). Érthetetlen számomra: hogyan és honnan kerülhettek hozzám ezek az antik versek? Mi több: a saját kézírásommal, latinul! Fölösleges papírjaim közé keveredve találtam rájuk, még az óesztendei nagy tépegetések, tépelődő rendcsinálások idején. Nosza, rögvest lefordítottam őket, *Maros-Vásárhelyt, 1898. január elsején, illetve másodikán.*

NOVELLAPÁLYÁZAT

Dobó Judit

START

*Véres Vasárnap a Városmajorban
KUTYÁKAT GYILKOLT AZ ÁMOKFUTÓ
Minden lövés talált*

Március 16-án, vasárnap reggel a Városmajorban D. A., 36 éves nő futás közben pisztollyal lelőtt öt kutyát: egy pincsi, egy uszkárt, egy korcsot, egy tacs-kót és egy német juhászt. Négy kutya azonnal meghalt, a tacsó életveszélyes állapotban van, a Lehel úti állatkórházban ápolják.

A felháborodott kutyatulajdonosok és még számos állatbarát követeli D. A. lehető leghigorúbb felelősségre vonását. A pisztoly beszerzési módját illetően a vizsgálat folyik.

(Budai Hírmondó, 1997. március 27.)

Kimerült vagyok, elég sokat dolgoztam a héten, pihennem kell, de előbb még végigjáratom az agyam mindenén, ami fontos. Ha Ádám mégiscsak felhív, bár egy ezrelék sincs rá, hogy felhív, akkor megmondom neki, hogy a hétfő helyett legyen inkább a kedd, elvégre nekem nem olyan sürgős.

Az történt ugyanis, hogy péntek, azaz ma délután felhívtam Ádámot, miután két hete nem hívott, és regisztráltam, hogy úgyis reménytelen ez a kapcsolat, merthogy az utóbbi időkben már kizárólag én hívtam őt, legalább kétszer csak én hívtam őt, és most, miután már egyértelmű volt, hogy hiába várok, reménytelen, felhívtam, úgy gondoltam, nem beszélem meg a dokival, felhívjam-e, nem kérem a jóváhagyását, sen-

kinek a jóváhagyását, felhívtam. Szia, azért hívlak, mert jó lenne egyet beszélgetni. Persze, válaszolta meglepően készségesen. Ma este ott vagyok tőled egy köpésre, de talán egyszerűbb holnap, mondtam, holnap a nap bármely szakában jó, kivéve hajnalban. Holnap itt lesznek a gyerekek, mondta, vasárnap, mondta. Vasárnap egész nap programom van, hétfő?, kérdeztem. Jó, jó, ha nem kell elutaznom, így ő. Tehát csak a vasárnap jó neked?, kérdeztem. Nem, jaj, tényleg, vasárnap dolgoznom kell, tulajdonképpen jó a ma este, csak telefonálj, mondta, minél később, tizenegy után, mert jönnek hozzám. Jó, mondtam, szia.

Örültem egy kicsit, fel voltam dobva, és miközben öltözködtem, arra gondoltam, hogyha úgy adódik, hagyom a fenébe a lelkizést, és majd minden úgy megy, mint régen. Lelkizés Ádámmal csak akkor, ha már végképp nincs remény, mondtam magamnak.

Amikor megérkeztem, már sok ember volt mindenfelé, szinte mindenkit ismertem, ketten fel is álltak az asztaloktól, és odajöttek hozzám. Pompásan nézel ki. Köszönöm, mondtam, igyekszem. Odamentem az egyik asztalhoz, köszöntem, két percig beszélgettem állva, aztán mondtam, hogy majd visszajövök, és leültem egy másikhoz. Tényleg remekül éreztem magam, mintha nem is én telefonáltam volna délután Ádámnak, hanem ő nekem. Majd fél tizenkettőkor telefonálok neki, gondoltam, bár lehet, hogy jobb lenne fél egykor. Negyed tizenkettőkor mégiscsak felálltam, még mindig mondhatom neki, hogy egy óra múlva tudok menni, gondoltam.

Tárcsáztam, kicsöngött, vártam, hogy felvegye végre. Az üzenetrögzítő volt. Nem értettem hirtelen, és letettem a kagylót. Visszamentem az asztalomhoz, a fenébe, most minden látszik az arcomon, gondoltam. Megfogtam Pisti kezét, és táncolni mentem vele, fejemet a mellkasához simítottam, jólesett, te vagy az én örök barátom, mondtam.

Várj egy kicsit, mondtam egy kicsit később, telefonálok egyet gyorsan, megvársz?, kérdeztem. Meg, persze. Nem mész el addig más lánnyal táncolni? Kivel is mehetnék, mondta. Mentem telefonálni, és amikor a rögzítő felvette a kagylót, azt mondtam, hogy én vagyok, és hogy úgy látszik, nem jön össze ez az éjszaka, háromnegyed tizenkettő van, pedig még csak negyvenkettő volt, hát nem tudom, mondtam. Mentem vissza, Pisti leült közben az egyik asztalhoz, nagyon rosszkedvem van, mondtam neki, lehet, hogy hazamegyek, mondtam. Jó, üljünk le egy kicsit ahhoz az üres asztalhoz beszélgetni, mondta. Nagyon fáradt vagyok, mondtam. Nem jössz el velem a körútig?, kérdeztem, amilyen hülye vagyok, gyalog jöttem, hogy ihassak, mondtam. De, persze, vágta rá rögtön.

Nem baj, ha most rögtön hazamegyek?, kérdeztem, nagyon fáradt vagyok. Nem, nem, dehogy, így ő. Mi bajod van?, kérdezte. Most nem mondom el, nem akarom sajnáltatni magam, mondtam. Inkább mégis megyek egyedül, mondtam.

Valószínű, gondoltam, ahogy mentem hazafelé, hogy otthon volt, és rögzítőre tette a telefonját. Undorító, gondoltam. Nem volt képes nemet mondani nekem a telefonba, vagy legalábbis nem tudta hirtelen végiggondolni, hogy nemet akar nekem mondani, és most így akar lerázni, gondoltam. Végül is én jogosan várhattam el tőle, mégis, X számú kúrás után, hogy beszélgessen velem egyet, hogy lezárhassam magamban végre ezt a kapcsolatot, ez a részemről végül is nem volt tapadás, két hét után hívtam fel, gondoltam. És mondtam neki a telefonba, hogy csak azért hívom, mert beszélgetni akarok vele, ehhez végül is jogom lenne, és az ő ocsmánysága, hogy a visszautasítását nem tudta nyíltan közölni velem.

Nyilván nem tudta elképzelni, hogy mifajta beszélgetést akarok lefolytatni vele, nyilván azt képzelte, hogy szerelmet akarok vallani, vagy valami más ilyen kínos dolgot, pedig egyszerűen csak meg akartam kérni, és ehhez jogom volna, azt hiszem, hogy mesélje el nekem, mennyire múlt rajtam ez az egész kudarc, hogy csapódott le benne az én viselkedésem. Mert kinézem belőle, hogy ezt el tudja mondani nekem. Bár ezek úgyis mind azt mondják, hogy rajtuk múlik, hogy ők azok, akik olyan visszavonhatatlanul zártak, visszavonhatatlanul magányosak, burok van körülöttük, hiába is itt bármit tenni, mondanák, százszor, ezerszer is mondják, a pokolba velük, egyik sem tud tisztességesen beszélni.

Ádámban pont az a lenyűgöző, hogy nem hülye, hogy biztos vagyok benne, nem hülyébb nálam, akármit mond is, ezt érzem, a hallgatásából, a mozdulataiból, egy-két odavetett mondatából. Időnként baromságokat és következtelenségeket mond, most jó lenne mindezt előbányászni az emlékezetemből, gondoltam, és bebizonyítani vele valamit, de nem, akármit mond is, én halálbiztosan tudom, hogy ez az ember tud valamit. Valamit tud, amit a hétköznapi ember nem tud, amit nem tudok én sem.

Beléptem a lakásba, persze nem hagyott üzenetet a rögzítőmön, kis genya gyáva, gondoltam. Fel kéne hívni, gondoltam, és leültem a telefon mellé, és csak annyit mondani neki vagy a rögzítőjének, hogy utálok azt, hogy nem korrekt, hogy meg lehet nekem mondani, mi van, meg lehet nekem mondani, ha nem akar velem beszélni. De aztán leállítottam magam, hogyan is lehetne egy nem korrekt embernek megmondani, hogy nem korrekt, ez örülség volna, mintha egy süket fülébe kiabálnék.

Különb is, ha beszélne velem, akkor az már egy másfajta kapcsolatot jelezne, egy másfajta kapcsolat igényét jelezné, és nincs meg benne ez az igény, és ha meg tudná nekem mondani, hogy nem akar velem beszélni, akkor az már igazi beszélgetés volna, és pont azt nem akarja.

Jó lenne ezt nem lejátszani többet soha senkivel, gondoltam, megmondom hétfőn a dokinak, hogy csináljon már valamit, csináljunk valamit, legyen egyszer a bűdös életben hatékony. Az ember benne van a választásaiban, fogja mondani, de abban a választásban is benne vagyok, hogy ilyen impotens pszichiátert szúrtam ki magamnak, gondoltam, de hát ez már a huszadik impotens pszichiáter. Az agyamra megy ez a pasi, meg fogom mondani neki, hogy az agyamra megy, a múltkor nem küldtem el a francba, amikor Ádám miatti kétségbeesésemre úgy reagált, hogy azt mondta, a kielégületlen vágyakozásom az évek során csak egyre mohóbb lesz, és így mindig egyre rosszabb lesz, és kevesebb lesz az esélyem, igen, ha jól emlékszem, valami ilyesmit mondott, és én nem küldtem el a fenébe. Egyrészt nem is igaz, mert hát húsz éve az iskolapadban tavaszi napfényes napokon sem vágyakoztam kevésbé, lehet, hogy másképp, de nem kevésbé, azt a vágyakozást már nem lehet fokozni, meg hát különben is az ember szublimálja a vágyait, vagy egyszerűen csak együtt él a kielégületlen vágyaival. Másrészt még ha így volna is, egy orvosnak nem az a feladata, egy pszichiáternek nem az a feladata, hogy a kétségbeesésbe taszítsa a betegét, pont az ellenkezője volna a feladata. Felelőtlenül járt el, felelőtlen egy krapek, felelőtlen orvos, meg fogom mondani neki, ez olyan, mintha a kontaktlencsém elvinném az optikushoz, hogy javítsa meg vagy csak vizsgálja át, és az optikus jól megkarcolná. Többet árt, mint amennyit használna az ilyen pszichiáter, meg fogom mondani neki.

Végig jártam hozzá az egész kapcsolat alatt az Ádámmal, végig mondtam neki, hogy mennyire nem jó nekem ez a kapcsolat az Ádámmal, hogy másmilyet szeretnék,

végre, egyszer, és, lám, mennyire nem tudott segíteni nekem, ide jutottam, ahová jutottam, a kapcsolat nemhogy megváltozott volna, hanem csúfosan vége is szakadt, így hát repüljön ő is, repüljön, de jó messzire, lehetőleg. Ígértem én magának valaha is valamit?, kérdezné. Én soha nem ígértem semmit, és nem gyógyítottam meg még soha senkit. Igen, ez az, mondanám, ezért is jöttem magához, ezért szúrtam ki magát, különben hogy jöttem volna ide magához. De maga egy ócska pszichiáter, mondanám, maga nem bírja el ennek a terápiának a súlyát. Maga dühös rám, magát én végtelenül irritálok, de maga nem képes az indulatait bevinni építően a terápiába, mint ahogy az enyémekeket sem, mondanám.

A múltkor is, amikor félórát váratott, és én teljes hangerővel ordítottam vele, hogy hogy képzeli, én nem bírok várni, és ettől a lelki képességihiánytól eltekintve is, ráadásul, kilencvennel hajtottam a körúton, hajtottam volna, ha nem lett volna dugó, hogy ideérjek, hogy ebéd nélkül, éhesen, dögfáradtan beessem, hogy aztán rohanjak tovább dolgozni, pénzt keresni, és akkor engem itt várat, köp rám, szarik rám. Hát mit képzelsz maga, mondta, a fogorvosnál is vár, a nőgyógyásznál is vár, akkor a pszichiáternél hogyhogy nem várhatna, mondta, mégsem merészel kiabálni a fogorvosával meg a nőgyógyászával, ugye?, kérdezte, nem, mondtam, ugyanis, meg fogom lepni, mást várok el a fogorvosomtól és nőgyógyászomtól is, például egyiknek sem az a dolga, hogy azzal foglalkozzon, hogy én mért nem tudok várni. Köszönöm szépen, mondta, az egyik kollégámat felképelte a betege, most akkor kezelje a betege indulatáttételét, indulatáttétellel főbe lőnek, és akkor én gyógyítsak, talán én is ember vagyok, mondta. Ha észrevenné, egy osztályon dolgozom, és eláraszt a munka, és vannak itt súlyos betegek, mondta.

Észrevettem, mondtam, elég undorító osztály, mondtam, ráadásul kosz van, mocskos van és sötét, le se lehet ülni, mondtam. Mit akar, takarítsak ki?, így ő. Nem, nem, mondtam én hülye, pedig azt kellett volna mondanom, hogy igen, takarítsa fel ezt az ocsmányságot, nem véletlen, hogy a betegek is ilyen szánalmas testi, igen, testi állapotban vannak egy ilyen helyen, hát hogyhogy nem hányja el magát, nyalja fel ezt a mocskot, a vécét is.

Az indulataimat tehát nem képes pozitívan a terápiába fordítani, ez most már napnál világosabb, fogom mondani neki, ahogy a saját indulatait sem, hiszen miféle szöveg az, hogy a vágyam csak egyre mohóbb lesz, és így egyre kevesebb az esély, hogy kielégül. Meg hogy tanuljak meg szeretni, ez mindennek a teteje. A Mari katolikusabb a katolikusoknál, de még ő is csak azt mondaná, hogy ez baromság, mindjárt felhívom, azt fogja mondani, hogy ez baromság. Hajnali három van, biztosan nem haragudna, ha felébreszteném, de nem hívom fel, harmincnyolc fokos lázzal fekszik, és azt mondaná, hogy ez baromság, ez megnyugtató, gondoltam.

Tehát maga, kedves doktor úr, leszerepelt, fogom mondani neki, és egy életre eleget van a pszichiaterekből, fogom mondani, itt a pénze, fogja. Minek dobjam ki ezt a tömérdek pénzt magára, igaz, maga nem tudja, hogy kevesebbet fizetek, kétszáz forinttal kevesebbet fizetek, mint amennyit én keresek egy óra alatt. Ez elégtétellel tölt el, persze nem is kérhetne annyit, mint egy jól menő orvos a csillogó magánrendelőjében. Nyolc hónapja ajánlottam fel neki, hogy fizetem ezt a pénzt, előtte fél évig nem fizettem, mert amikor panaszkodtam neki, hogy kevés munkám van, és nincs elég pénzem, azt mondta, hogy jó, akkor legyen ingyen. Ez rendes volt tőle, pedig volt pénzem, csak munkám nem volt elég, és meg voltam ijedve, hogy nem lesz elég pén-

zem, és nyolc hónappal ezelőtt, amikor már szégyelltem magam, mert már régóta annyi munkám és pénzem volt, amennyire nem is számítottam, akkor azt mondtam neki, hogy fizetek, ha akarja, de inkább nem óránként fizetek, hanem adok neki egyben egy nagyobb összeget, amiből vehet egy új autót magának, és akkor hozzon rendbe, ha két hónapig tart, akkor két hónapig, ha tíz évig, akkor tíz évig. Nem, nem, mondta, úgyhogy óránként fizetek.

Ne sírjon, doktor úr; pályát tévesztettem, mondja, nőgyógyásznak vagy orr-fül-gégésznek kellett volna mennem, élném a rendes kis életemet, mi bajom volna, és eltarthatnának a betegeim.

Pont azért választottam magát, mondtam az agyamban, mert olyan gyenge, mert semmit sem szeretek annyira ezen a világon, mint az emberi gyengeséget, mint a bevallott emberi gyengeséget, mert ezen a lepra osztályon dolgozik, és mert nem akar meggyógyítani. Meg a csipetnyi humorérzékeért választottam, bár abból sincs magának túl sok, mert semmiből sincs magának túl sok. De most már elegendem van magából, ezt mindenesetre meg fogom neki mondani, és jól is jár velem így, mi lenne magából, ha a páciense maradnék, tönkretenném, roncs lenne magából záros határidőn belül, ne higgye, hogy meg tudja védeni magát. Már a múltkor eszembe jutott, amikor a szokásos reggeli futásom közben a parkban rám ugráltak az örült kutyák, beszerzek egy pisztolyt, és legközelebb csőre töltött pisztollyal a zsebemben fogok futni a parkban, és lelövöm mindet. Engem kutyagyilkosság miatt bezárnak erre a jó kis elmeosztályra, és magát etikai bíróság elé állítják, mint a felelős pszichiáteremet, haha, és esetleg még börtönbe is kerül. A praktikus problémákat megoldom jól-rosszul előbb-utóbb, szóval mibe kerül nekem, hogy beszerezzek egy pisztolyt, semmibe, ugye. Maga csak jól jár, ha minél előbb otthagynom.

Majd megpróbálja védeni magát, a hülye, szegénykém. Addig is, ha Ádám telefonál, bár nem fog telefonálni, majd kedd estére teszem a randevút, elvégre nem olyan sürgős, nyilván nem telefonál, nyilván sarokba szorítva érezte magát, attól tartott, hogy én még a vasárnap esti programomat is lemondom azért, hogy vele találkozzam, nem is viselkedhetett másképpen, elképzelni se lehet, hogy Ádám másképpen viselkedjen.

Az összes pasasban, aki valaha is fontos volt nekem, annyi volt a közös, hogy mind egyiknek a nevében volt á betű, úgyhogy maga, dokikám, kiütéssel győzött, mert csak a vezetéknevében is két á betű van.

Nem tudok leállni.